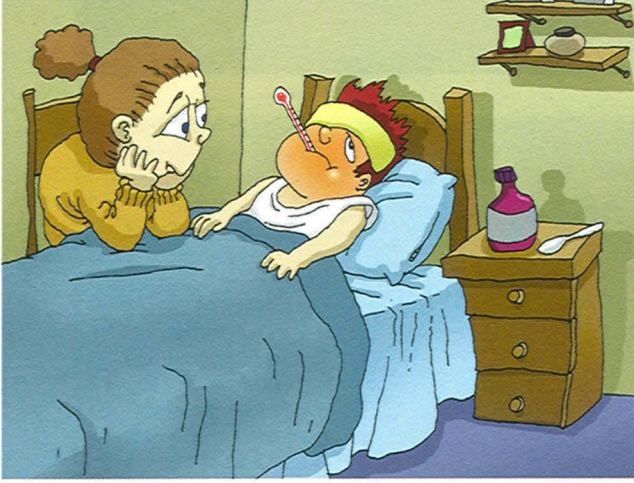

Kardeşimin Canı Yanmasın!

Kardeşim iki gündür çok hasta. Başını yastıktan kaldıramıyor. Ateşi sık sık yükseliyor. 39 dereceye bile çıktı ateşi. Annemle babam, dirseklerinin iç tarafını, dizlerinin arkasını soğuk suyla sık sık yıkıyorlar. Soğuk suyun etkisiyle ateşi biraz düşer gibi oluyor, derken yine yükseliyor.

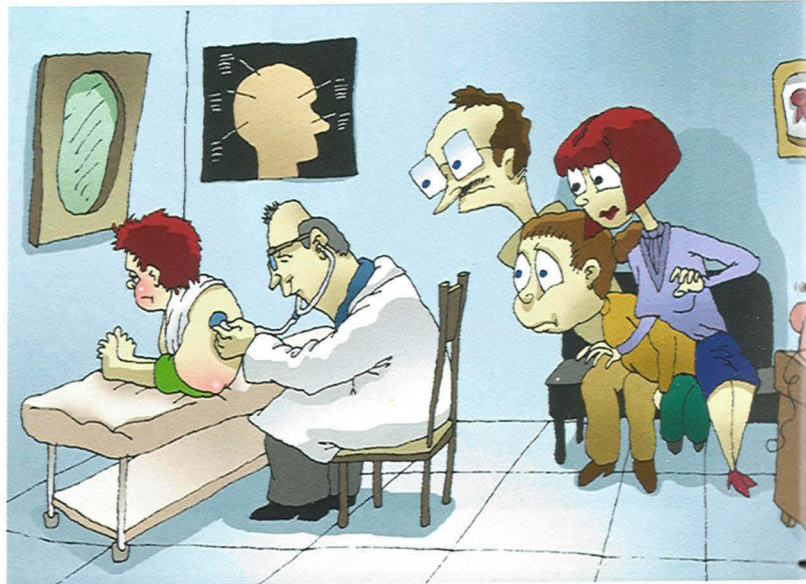
Ateşini düşürsün diye kardeşime bir şurup veriyoruz. Tam iki kaşık. Ama şurup etkisini gösterinceye kadar epey zaman geçiyor. Dün gece de ona yine şurup verdik, ateşinin düşmesini bekleyemedim, çok uykum geldiğinden yattım. Gece annemle babamın telaşlı sesleriyle uyandım. Ateşi yine yükselmişti kardeşimin.

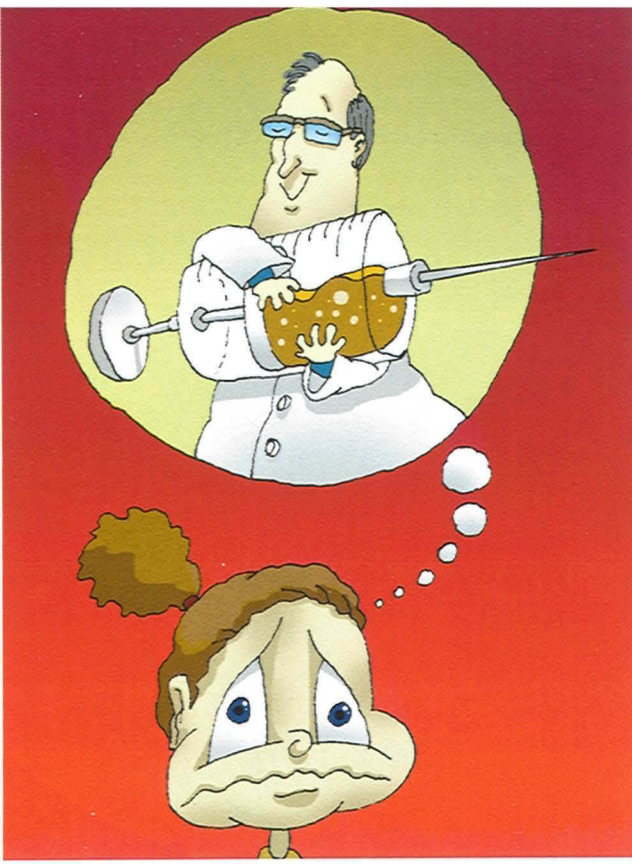
Sabahleyin kardeşimi doktora götürmeye karar verdik. Ateşinin yükselmesi onun için zararlıymış. Doktora gittiğimizde bana çok güzel bir top verdiler. Kocaman ve renkli bir toptu bu. Kardeşime vermeyi denedim o çok sever diye ama hiç oyuncakla oynayacak hali yoktu. Topu bırakıp doktorun odasına gittik. Babam benim annemle dışarıda beklememi istedi, ama biz kabul etmedik, onlarla birlikte doktorun odasına girdik. Niye dışarıda bekleyecektik ki? Oda hepimizi alacak kadar büyüktü.

Bu doktorun da beyaz önlüğü vardı. Boynunda da o tuhaf alet asılıydı. O aletin adı stetoskopmuş. Doktor bu alet sayesinde içimizdeki sesleri duymuş. Kalbimizin ne kadar hızlı çarptığını, biz nefes alınca akciğerlerimizden nasıl sesler geldiğini hep bu aletle duymuş. Küt, küt, küt gibi; hırıldama gibi. İşte doktor ilk önce stetoskopuyla kardeşimin içini dinledi. Sonra da ağzına bir çubuk sokup içeri baktı. Bademciklerinin ne renkte ve büyüklükte olduğuna bakmış, öyle dedi.

Bizim de evde yaptığımız gibi, kardeşimin ateşini bir termometreyle ölçmeyi ihmal etmedi. Ateşi yine yükseliyormuş. Annemle babama onun ateşini düşürmek için şurup verip vermediğimizi sordu. Verdiklerini, ama ateşinin düşmediğini öğrenince, kardeşime dönüp iğne yapması gerektiğini anlattı.

Söylediğine göre iğne yapınca, ilaç kasın içinden çabucak kana geçiyormuş. Bunun için de ateşi hemen düşecekmış.

Bence, iğne insanın canını çok yakar. Kardeşimin canının yanmasını istemiyordum. Yine şurup verse olmaz mıydı? Hem o zaman canı da yanmadan ateşi düşerdi. Bunu önlemenin bir yolu olmalı diye düşündüm.

Doktor iğneyi hazırlıyordu. Ben, annemin yanında oturuyordum. Doktor bizden dışarı çıkmamızı istedi. Annem tam beni alıp götürcekti ki elinden kurtuldum, doktorun yanında buldum kendimi. Kardeşime iğne yapacağı için ona o kadar kızmışım ki bacağına doğru eğilip ısırmaya çalıştım. Ama bu kardeşimi kurtarmama yetmedi. Annem beni dışarı çıkarırken doktor elindekileri bırakıp beni yanına oturttu.

Gerçekte o da kardeşimin durumuna benim kadar üzülüyormuş. Canının

yanmasını da hiç istemiyormuş, ama kardeşimin ateşini düşürmenin en iyi yolu iğne yapmakmış, artık şurup veremezmiş. O şuruptan çocuklar her gün, ancak belli miktarda alabilirmiş. Biz de çoktan o miktarı vermişiz kardeşime. Ateşi de düşmediğine göre yapacak başka bir şeyi yokmuş. Hem iğne daha çabuk düşürürmüş ateşi.

Doktor sonra annemle dışarı çıkmamı istedi benden. Ama ben çıkmak istemiyordum. Tamam biraz acıyacaktı, ama ben de kardeşimin yanında olmak istedim o iğne olurken. Ağlamamasına da çok şaşırdım. O kadar da çok acıtmadı galiba.

Eve dönerken o renkli toptan aldık. Kardeşimin ateşi düştü. Hatta biraz önce onunla top oyuyorduk. Başka ilaçlar da alıyor. Bir haftaya kadar dışarı çıkıp kartopu oynayacağız. Elbette kar yağarsa!

İlaçların Vücuttaki Yolculuğu

Ateş düşüren şurubu içince, şurup, kardeşimin yemek borusundan midesine gidiyor. Oradan da bağırsaklarına geçiyor. Bağırsaklar ilacı emiyor ve ilaç böylece kana geçiyor. Bir sonraki durak da etkisini göstereceği yer.

Doktor kardeşimin kalçasına iğne yaptığında ilaç kasların arasında sıkışıyor ve hemen kana geçiyor. Bu yüzden de ateşi çabucak düşüyor. Eğer doktor iğneyi yaparken kardeşim canının yanmasından korkarak ağlayıp kaslarını kassaydı canı çok daha fazla yanacaktı. Ama hiç de öyle yapmadı.

Didem Sanyel
Resimleyen: Yiğit Özgür

İğne Olmayı Sevmeyenlere Müjde!

Keşke hiç ilaç almak zorunda kalmasak. Ne ağız yoluyla ne de başka yollarla. Keşke hiç iğne de olmasak. Ya da en azından hiç acı duymasak iğne olurken. Acıdan korktuğunuz için iğne olmayı sevmiyorsanız, size bir müjdemiz var. Amerika'daki Georgia Teknoloji Enstitüsü'nde bir grup araştırmacı incecik iğneler geliştirmeye çalışıyorlar. Bu iğneler öyle ince ki, bir saç teliniz bile bu iğnenin yanında kalın kalıyor. Şimdi bir saç telinizi alın ve derinize batırıyormuşsunuz gibi yapın. Eğer araştırmacılar bu kalınlıkta bir iğne yapabilirlerse, sizce iğne olurken acı duyar mıyız?

Aslında tasarladıkları iğnenin görünümü de pek iğne gibi değil. Bir yapışkan banta benziyor. Bir bant alıyorsunuz, sonra onu derinize yapıştırıyorsunuz. Banttaki ilaç da yüzeydeki incecik iğnelerden derinizin altına geçiyor. Sonrası da vücutta nereyi etkileyecekse oraya yapacağı bir yolculuktan ibaret.